

eller, om man vil, at regne sig til Fortjænkelse. Naar man bliver af med nogle af de gamle enten kasserede eller kassable Skibe, tror jeg, Marinen vil tjene overordentligt godt ved det, ider man simpelthen sparer mange Vedligeholdelsesomkostninger derpaa. For saa vidt er det jo godt, hvad der er gjort. Med Hensyn til de større Skibe, sagde den højtærede Minister, at „Lindormen“ var et Reservereskib. Ja, den har ikke været ude i adskillige Aar, det skal jeg villig indrømme. Den kunde den Gang løbe 12 Knob — naar der staa 10—11, er det selvfølgelig en Trykfejl, hvad jeg med største Glæde skal give den højtærede Minister Ret i, men det har jo ikke nogen særlig Betydning. Vist er det, at „Lindormen“ ikke var sat ind for et Par Aar siden paa Mobiliseringsplanen, og den har ikke været ude i adskillige Aar. Dens Tilstand kan man derfor ikke jugere om. Det er Reglen, at de skulle udrustes, og det er netop Ministeriets store Plan, at de skulle komme ud hvert 2det eller 3dje Aar, for at man kan sikre sig, at de ere i Orden; men den regnes alligevel med nu. Med Hensyn til „Skjold“ udtalte den højtærede Minister, at jeg havde angivet den til 12 Knob, men at det er 13. Jeg skal med største Glæde gaa ind paa Ministerens 13, uagtet — det søger jeg til — naar et Skib staa for 13, gaar der vist en halv Time, inden det kommer op paa den Fart, medens et Skib paa 17—18 Knob gaar 13 for den halve Kraft. Med Hensyn til „Herluf Trolle“ løber den ikke mere end 13—14 (Afbrydelse af Marine ministeren [Ravn]: „15“). Ja, saa bliver De ved at forøge Farten, først var det 13, saa blev det 14, og nu er det 15. Ja, det er jo kun glædeligt. Men den højtærede Minister vil dog vel ikke benægte, at i Begyndelsen var den betænkt til 13; er den nu 15, er det glædeligt, men vist er det, at skulle vi bruge det i Marinen til at kæmpe mod nogen, der løber 17 — og under det bygges fast ingen nu til Dags, jeg vil ikke tale om dem, der løbe 20—23 Knob. — saa er denne Fart saa ringe, at den efter min Mening ikke er ganske forsvaret. Det ærede Medlem for Listed Amts 2den Valgkreds (Trolle) sagde rigtig nok, at vi ikke behøvede saa stor Fart. Jeg tror, at naar man skulde drøfte den Sag, vilde det vist være let at overbevise om, at vi ikke kunne klare os med mindre end andre Marinens Skibe, naar vi ville være nogenlunde sikre paa at staa Maal med dem. Med Hensyn til „Odin“s Kanonporte ophyste den højtærede Minister, at det var slet ikke for Bagladestyks, man vilde omdanne den i Aar. Jeg maa sige, at det havde jeg troet,

og jeg var glad ved det. Men den Tanke er altsaa kommen over Ministeren bagefter; saa maa man vel kunne haabe, at den bliver realiseret. Naar jeg har tilladt mig at udtale en muligvis lidt skarp Kritik over det forhaandenværende Materiel, ligger det i, at et Materiel, der er bevoebnet med Forladefanoner, er det efter min Mening aldeles uforvarligt at møde andre med, som have Bagladefanoner og hurtigfyndende Kanoner, og for saa vidt maa de gaa ud af Regnskab. Naar det ikke staa bedre til end nu, er der kun een, der er ansvarlig derfor, nemlig Marineadministrationen. Det er for saa vidt glædeligt, at denne nu er kommen paa Tante om, at man kunde sætte Bagladefanoner i „Odin“, saa at den kan blive til et brugeligt Skib, saa at vi derefter kunne saa Antallet — som jeg angav til 4, naar vi fik „Herluf Trolle“ færdig — bragt op til 5. Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3dje Valgkreds (Dinesen) gjorde den Bemærkning, at jeg skulde forudsætte større Bevillinger end hidtil. Jeg ved ikke, hvorpaa det ærede Medlem begrunder denne Udtalelse. Jeg har gennem de Udtalelser, jeg fremkom med til Belysning af Materiellet, søgt at bevise, at vi ikke kunne bestride Skibe, som svare til Nutidens Fordringer af nogenlunde passende Størrelse, for de Penge, der her normalt bevilges til Søværnet. Naar man altsaa vil skabe et Søværn herhjemme, maa det være den første Ting, at man ved, hvad Opgave det har, og stiller sig det klart. Det har Ministeriet imidlertid ikke oplyst os om, hvad ogsaa fremgik af Udtalelserne af det ærede Medlem for Listed Amts 2den Valgkreds. Men naar vi have faaet Opgaven at vide, saa er det næste Skridt at bygge, hvad vi evne at bygge, naar vi ville staa paa relativt lige Fod med andre. Kunne vi ikke bygge de store Skibe, saa kunne vi i det mindste bygge mindre Skibe, saaledes at de kunne komme til at staa paa lige Fod med andre. At gøre andet, er ikke forvarligt. Naar vi bygge Torpedobaade til 17 Knob og andre bygge dem til 23 Knob, saa ere Vilkaarene ikke lige, og naar vi bygge Skibe, der løbe 13—14 Knob i Timen, og de andre bygge dem til 17—18—19 Knob, saa er det et slet Vaaben, der gives os mod de andre. Min Mening er altsaa, at naar man bygger, maa man være sikker paa, at det, man bygger, staa paa Højde med det, der bygges i Udlandet, først saa kan man forlange, at vore Officere og Skibe skulle tage det op med dem. Vi have nu ment, at for de smaa Skibes Bedkommende kan denne Fordring opfyldes, og derfor kunne vi forlange